

[Rasting.]

har tidligere gjort det her i det høje ting. Jeg vil gerne fremhæve, at udgangspunktet her må være en yderligere undersøgelse af de hensyn, som ligger bag den omtalte højesteretsdom af 1951, som i sin tid sagde god for aktionærlånene. Man kan vel heller ikke i denne omgang sidde overhørig de protester, som fra erhvervslivet har været rejst mod forbuddet mod aktionærlån i visse tilfælde. Lovforslagets bemærkninger er på dette punkt særdeles lakoniske, idet de kun siger, at den nugældende ordning har virket tilfredsstillende efter sin bestemmelse. Men det kommer jo an på, hvad man forstår ved tilfredsstillende.

Jeg må her have lov til at understrege, hvad det ærede medlem hr. Paabøl nærmere oplyste om, at nogle aktieselskaber har måttet opgive planerne om at gøre arbejdere og funktionærer til medejere eller medinteressenter, fordi de ikke økonomisk er i stand til at magte det og selskaberne er udelukket fra at støtte sådanne foretagender. Jeg synes også, at der her set fra den høje regerings side, som fremhævet af det ærede medlem hr. Paabøl, er et problem, der trænger til undersøgelse, og jeg vil være interesseret i, at dette punkt nærmere drøftes under udvalgsforhandlingerne.

Med hensyn til dette spøgelsesproblem, denne gejst, de „tomme aktieselskaber“, vil jeg gerne sige, at det er jo et højst interessant juridisk problem; det er så interessant, at man, som jeg begyndte med at sige, ikke har været i stand til at definere spøgelseset, men man må jo se at indfange det, og man må søge at give regler, som hindrer et misbrug af dette fænomen. Nu forekommer det mig ikke, at den højtærede minister har fundet den endegyldige løsning af dette problem. Jeg mener, der kan sættes forskellige minusser ved de bestemmelser, der indeholdes i det foreliggende forslags § 2, nr. 10, om indsættelse af en ny § 59 a. Jeg mener, det er en meget hårdhændet paragraf. Jeg synes, at kravet om, at hvis et aktieselskabs årsregnskab viser, at selskabet foruden sine reservefunds har tabt $\frac{2}{3}$ eller mere af sin aktiekapital, skal der straks indkaldes til generalforsamling, hvorefter der helst på denne generalforsamling skal tilvejebringes ny kapital, så man kan køre videre på det fulde grundlag,

og hvis det ikke kan ske, skal der ske enten nedskrivning eller likvidation, er noget i retning af en Haupt- und Staatsaktion, hvor man slår det hele ihjel. Det er ganske givet, at en sådan hårdhændet fremgangsmåde, en sådan håndfast hævden af disse principper, vil ødelægge en hvilken som helst chance for selskabet for at fungere videre. Man må dog spørge: hvad ligger bag de enkelte tilfælde af tab af $\frac{2}{3}$ af aktiekapitalen; betyder det virkelig i alle tilfælde uden undtagelse, at selskabet er modent til likvidation? Når jeg sammenligner med det svenske forslag, synes jeg, at det svenske er mere smidigt, mere imødekommende, mere elastisk og måske har visse fortrin i forhold til det danske.

Jeg må sandelig sige, at hele spørgsmålet om de tomme aktieselskaber, som nu er dukket op efter retssagen, er så interessant og så vigtigt, at jeg, som jeg begyndte med at sige, udmærket forstår den højtærede ministers interesse herfor, og vi vil også gerne være med til at behandle det i udvalget.

Jeg vil sammenfattende sige, at dette lovforslag består af enkelte plusser og flere minusser, og at jeg tror, man skal gå frem med en vis varsomhed ved en sådan reform. Spørgsmålet vil egne sig til at blive nærmere behandlet i et udvalg.

Rager: På ét område er jeg positivt indstillet over for det foreliggende forslag, og det er med hensyn til spørgsmålet om aktionærlånene. Vi kunne i fjor ikke i udvalget enes om nogen ændring, men jeg mener, at den ordning, der nu består, fortsat bør bestå. De forskellige anker imod den finder jeg vejer for lidt i forhold til det helt rigtige i princippet. Det er i dag — det var vist af det ærede medlem hr. Paabøl — nævnt, at det kunne være generende, hvis et selskab ønskede at låne en direktør penge til at købe en villa; så kunne det måske ikke gøre det af denne grund. Det er dog ikke et firmas eller et selskabs opgave; direktøren må selv sørge for sin villa. Det synes jeg er bedre og rarer, og skulle det endelig være sådan, at det er nødvendigt for at få denne direktør indfanget at skaffe ham en bolig og der er tale om en villa, som han ikke kan magte selv, så må selskabet hellere købe den, og så kan han